

Sygn. akt IV U 913/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w (...)

sprawy M. B. (1)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. B. (1)

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 16 października 2015 r. nr (...)(...)

I zmienia zaskarżone orzeczenie i zalicza odwołującego M. B. (1) do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, przyczyną niepełnosprawności wg. paragrafu 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności [Dz. U. Nr 139, poz. 1328] jest symbol 05-R, orzeczony stopień ma charakter okresowy do dnia 31 października 2018 roku, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 03 lipca 2015 roku.

Wskazania:

1. odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości – wymaga – warunki chronione,
2. szkolenia, w tym specjalistycznego - nie wymaga,
3. zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej - nie wymaga,
4. uczestnictwa w terapii zajęciowej - nie wymaga,
5. konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie - wymaga,
6. korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez instytucje pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki – wymaga,

7. konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji – nie wymaga,
8. konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji - nie wymaga,
9. spełnienia przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych art. 8 ust 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r.-Prawo o ruchu drogowym [Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.] – nie spełnia,
10. konieczności korzystania z prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju - nie wymaga;

II w pozostałej części odwołanie oddala,

III zasądza od Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności na rzecz odwołującego M. B. (1) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt IV U 913/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 16 października 2015 roku nr (...) (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. uchylił orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 21 sierpnia 2015 roku nr SN. (...). (...)kp.2015 i w konsekwencji zaliczył M. B. (1) do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 31 października 2018 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 05-R, oraz ze wskazaniem, że wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby.

Od powyższego orzeczenia, odwołanie złożył M. B. (1) wnosząc o zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym. Skarżący wskazał, iż organ II instancji pogorszył sytuację skarżącego kwalifikując go do lekkiego stopnia niepełnosprawności, albowiem zarówno orzeczenie z dnia 21 sierpnia 2015 roku, jak i wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia 26 listopada 2007 roku w sprawie o sygn. akcy IV U 273/07 zaliczyły skarżącego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe. W ocenie skarżącego, niesłusznie został pozbawiony uprawnienia do posiadania karty parkingowej tym bardziej, iż stan jego zdrowia nie uległ poprawie, lecz pogorszeniu. Wskazał również, iż w odwołaniu do organu II instancji nie kwestionował prawidłowości ustalenia stopnia niepełnosprawności, a kwestionował jedynie spełnienie przesłanek określonych w art. 8 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym podnosząc, iż wskazany w orzeczeniu symbol niepełnosprawności 05-R i posiadane schorzenie narządów ruchu w pełni uzasadnia przyznanie karty parkingowej.

W odpowiedzi na odwołanie, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że stan zdrowia odwołującego nie dawał podstaw do zaliczenia odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, zaś z uwagi na zaliczenie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności (bez względu na symbol przyczyny) nie znalazł się w kręgu osób uprawnionych do uzyskania karty parkingowej, albowiem nie spełnienia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. (1) cierpi na schorzenie narządu ruchu, w następstwie uszkodzenia stawu kolanowego prawego z 1993 roku.

(d: akta WZON (...); dokumentacja medyczna i orzecznicza- k. 20, 23- 102; przesłuchanie M. B.- k. 188- 189)

Orzeczeniem z dnia 16 października 2015 roku nr (...) (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. uchylił orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 21 sierpnia 2015 roku nr SN. (...). (...)kp.2015 i w konsekwencji zaliczył M. B. (1) do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 31 października 2018 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 05-R, oraz ze

wskazaniem, że wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby.

(d: akta WZON 3438.2015)

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez M. B. (1) i organ orzekający o stopniu niepełnosprawności stanu zdrowia Odwołującego, należało odwołać się do wiadomości specjalnych.

Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy i neurologa.

Zespół biegłych w osobach: H. F. i A. S., uznał, iż Odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, a niepełnosprawność ma charakter okresowy do dnia 31 października 2018 roku. W ocenie biegłych, opiniowany wymaga odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości- warunki chronione, oraz wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby oraz wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych, świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. Biegli uznali przy tym, iż Odwołujący nie spełnia warunków do otrzymania karty parkingowej, nie ma bowiem znacznego ograniczenia zdolności do samodzielnego poruszania się. U odwołującego zasadniczo nie stwierdzono schorzeń neurologicznych.

(d: opinia zespołu biegłych - k. 107- 109)

Z uwagi na zastrzeżenia złożone przez stronę Odwołującą, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych.

W opiniach uzupełniających biegli podtrzymali poprzednią opinię, a nadto dodali, iż okresowe ustalenie niepełnosprawności wynika z faktu, że choroba zwyrodnieniowa będzie postępować wobec powyższego stan aktualny zdrowia odwołującego może ulec pogorszeniu lub poprawie, o ile będzie wykonana endoprotezoplastyka tego stawu.

(d: opinie uzupełniające- k.125, 132, 138)

W toku postępowania, w wyniku złożonych przez stronę Odwołującą kolejnych zastrzeżeń, dopuszczono dowód z opinii kolejnych biegłych z zakresu neurologii i ortopedii.

Biegła Neurolog H. G. (1) nie zaliczyła odwołującego do osób niepełnosprawnych z powodu schorzeń neurologicznych wskazując iż schorzeniem zasadniczym powodującym naruszenie sprawności jest zwyrodnienie prawego stawu kolanowego, które należy do schorzeń ortopedycznych.

(d: opinia biegłego neurologa H. G.- k.158-160)

Biegły ortopeda L. G. (1) stwierdził iż odwołujący jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu w stopniu umiarkowanym do dnia 31 października 2018 roku. W ocenie biegłego, Odwołujący wymaga odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości oraz konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby. Natomiast nie spełnia warunków do otrzymania karty parkingowej.

(d: opinia biegłego ortopedy L. G.- k. 166-167)

Wobec kolejnych zastrzeżeń strony Odwołującej, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy L. G. (1).

W opinii uzupełniającej biegły ortopeda ustosunkowując się do pisma odwołującego podał, iż skarżący winien być okresowo kontrolowany w sprawie ustalenia niepełnosprawności, gdyż istnieje kwalifikacja do protezoplastyki stawu kolanowego, która może przyczynić się do poprawy funkcjonalności tego stawu.

(d: opinia uzupełniająca L. G.- k. 174).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. (1) częściowo jest zasadne.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast według § 2 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110) powiatowe zespoły i wojewódzkie zespoły wydają odpowiednio orzeczenia o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16 roku życia; stopniu niepełnosprawności osób, które ukończyły 16 rok życia. Zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 5 i 6 przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej "osobą zainteresowaną", bierze się pod uwagę m. in.: ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych - poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Rozpoznając odwołanie M. B. (1), Sąd winien zatem rozważyć, czy według kryteriów stosowanych wobec osoby powyższej 16 roku życia, stan zdrowia Odwołującego uzasadnia zaliczenie wymienionego do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

W powyższym zakresie Sąd oparł się na wnioskach opinii biegłych. Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd - wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Sąd podzielił opinie biegłych ortopedów oraz neurologów, które w pełni odpowiadają na pytanie o stopień niepełnosprawności odwołującego, charakter okresowy niepełnosprawności i związane z nim wszelkie wymagania. Biegli zarówno w opiniach pisemnych, jak i uzupełniających w sposób kompleksowy i szczegółowy ustosunkowali się do zagadnień, wskazanych w postanowieniu Sądu, czyniąc ustalenia na podstawie analizy całej dostępnej dokumentacji lekarskiej, jak również po przeprowadzeniu wywiadu i fachowego badania osoby odwołującego. Z uwagi na powyższe, Sąd przyjął, iż opinie biegłych są jasne, spójne, logiczne i rzetelne, a także sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy fachowej, nie znajdując tym samym podstaw do ich zakwestionowania.

Sąd mając na względzie treść opinii biegłych, przyjął, iż M. B. (1) winien być zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym z określeniem symbolu przyczyny 05-R. Analizując zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał, iż brak jest natomiast podstaw do wskazania, że niepełnosprawność odwołującego ma charakter trwały. Sąd podzielił i w tym zakresie opinie biegłych, albowiem przewidywane metody leczenia schorzenia występującego u odwołującego mogą spowodować zarówno pogorszenie, jak i poprawę stanu jego zdrowia.

Odnosząc się natomiast do kwestii spełnienia przez M. B. (1) przesłanek określonych w ustawie Prawo o ruchu drogowym, to w świetle opinii biegłych, stan jego zdrowia nie daje podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia

w części dotyczącej przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. W myśl cytowanego przepisu kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się lub osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Osobą niepełnosprawną w rozumieniu komentowanego przepisu nie jest każda osoba niepełnosprawna, lecz wyłącznie osoba o obniżonej sprawności ruchowej, w orzeczeniu której zawarta jest informacja o spełnieniu określonej przesłanki (W. Kotowski, Komentarz do art. 8 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, 2011.05.01).

Na marginesie należy też odnieść się do podnoszonej przez stronę Odwołującą kwestii zmiany wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 listopada 2007 roku w sprawie o sygn. akt IV U 273/07 zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, iż umiarkowany stopień niepełnosprawności Odwołującego ma charakter trwały. Nie ulega przy tym jakiegokolwiek wątpliwości, iż zgodnie z treścią art. 365 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy (...). W orzecznictwie przyjmuje się, iż „zasadniczym skutkiem prawomocnego orzeczenia jest więc związanie nim określonych podmiotów, co oznacza konieczność uwzględnienia faktu istnienia konkretnego orzeczenia regulującego konkretną sprawę i związanie to odnosi się zarówno do sądu, który wydał prawomocne orzeczenie, jak i innych sądów i innych organów państwowych. W konsekwencji podmioty te muszą liczyć się z wydanym orzeczeniem, nie mogą go zmieniać ani podejmować działań nie uwzględniających faktu jego wydania” (por. wyrok s.apel. z dnia 13 stycznia 2005 r. III AUa 970/04 Apel.-W-wa 2005/3/11, por. też uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 lipca 2002 r. V CKN 1110/00 LEX nr 74492). Nie sposób jednak pominąć, iż wyrok z dnia 26 listopada 2007 roku w sprawie o sygn. akt IV U 273/07 dotyczył prawidłowości oceny stanu zdrowia Odwołującego pod kątem stopnia niepełnosprawności i okoliczności z tym związanych dokonanej przez WZON w decyzji z dnia 06 marca 2007 roku, a zatem wydanej ponad 10 lat temu. Mając na względzie fakt, iż sytuacja zdrowotna Odwołującego oraz planowane procedury medyczne, czy też rokowania, mogły ulec zmianie, nie sposób przyjąć, iż treść art. 365 kpc uniemożliwia zweryfikowanie orzeczenia o niepełnosprawności pod kątem obecnego stanu zdrowia M. B. (1) i związanych z powyższym wskazań.

Sąd oddalił przy tym wniosek pełnomocnika o dopuszczenie dowodu z opinii wydanej przez lekarzy (...) Publicznego Szpitala (...) w O., albowiem okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione, a wniosek dotyczy placówki, w której Odwołujący obecnie się leczy.

Zaakcentować trzeba, iż jak wskazuje orzecznictwo, przepis art. 217 § 2 kpc nie wymaga przeprowadzenia przez Sąd wszystkich zgłoszonych przez stronę dowodów, gdy uzna, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Innymi słowy, zgodnie z treścią tego przepisu, sąd pomija środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II UK 370/12; Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 marca 1997 r. II UKN 45/97). Warto również zauważyć, iż wnioskowanie o przeprowadzenie nawet szczegółowo wskazywanych dowodów nie obliguje Sądu rozpoznającego sprawę do przyjęcia wszystkich wniosków w tym względzie. Jest zrozumiałe, że strona zainteresowana określonym rozstrzygnięciem w sprawie stara się doprowadzić do tego wszelkimi dostępnymi dowodami, ale nie wszystkie te dowody muszą zostać przeprowadzone, skoro już na podstawie innych, przeprowadzonych dowodów, można wystarczająco ustalić okoliczności istotne w danej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 775/13). Nadto, nie sposób pominąć, iż biegły wydający opinię w postępowaniu sądowym winien przede wszystkim cechować się pełnym obiektywizmem i bezstronnością. Z uwagi na powyższe, nie sposób zaakceptować zasadności dopuszczania dowodu z opinii zespołu biegłych, którzy stale decydują o procesie leczenia M. B. (1) i mieliby de facto oceniać zastosowane przez siebie procedury medyczne i ich skuteczność w kontekście ewentualnego rokowania zmiany stanu zdrowia Odwołującego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zmienił decyzję WZON na podstawie art. 477 (17) § 2 kpc i zaliczył M. B. (1) do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym do dnia 31 października 2018 roku ze wskazaniem, iż Odwołujący wymaga odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości- warunki chronione, oraz wymaga

konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby oraz wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych, świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pozostałej części, Sąd na podstawie art. 477 (17) § 1 kpc odwołanie oddalił (pkt II wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 kpc w związku z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSR Monika Wawro